

ПЕРЕМЕШКА

газета організації «DOM»

Випуск жовтень 2019 № 5 (34)

Привіт, друзі!

На дворі осінь, вже прохолодно й навіть подекуди морозно. За вікном дощ, а на сторінках нашої газети тепло й затишно. Тут багато цікавої та корисної інформації, фотографії з визначних шкільних свят та заходів. Тут наші думки та міркування на різні теми, які хвилюють сучасних підлітків та молодь. Ми сподівались, що наші поради стануть комусь у нагоді, може, врятують від хибного кроку, а когось підтримають у важку хвилину. Ми хочемо бути друзями кожному читачеві, щомісяця очікувати на зустріч та спілкуватися на сторінках "Перемешки". Раді, що за роки існування вже маємо шанувальників та постійних читачів. Обіцяємо ставати з кожним номером ще кращими, цікавішими, а інколи навіть несподіваними!

А зараз вашій увазі представляємо події жовтня! Читайте із задоволенням!

Ваша
«Перемешка»

Школа Live Кольоровий Птах Миру

З нагоди Міжнародного дня миру учні та вчителі школи взяли участь у розмалюванні «Птаха миру». Наш птах – це голуб, але не білий, а різнокольоровий. Це один з символів миру, бо він прагне до польоту, свободи, краси. Більшість з нас ототожнюють саме голуба зі словом «мир».

Наш спільна творча справа – символ єднання всіх людей Землі, таких різних, але рівних між собою, задля мирного співіснування та співтворчості, навчання вмінню співпрацювати, домовлятися, бути уважними одне до одного та отримувати загальний результат на благо суспільства. Розмальовування птаха відбувалося під час перерв впродовж усього навчального дня у Кімнаті дитячої творчості. Понад 70 учнів та вчителів школи долучилися до спільного творення. Після завершення роботи яскравий різнокольоровий голуб – Птах миру був розміщений у вестибюлі I поверху для загального огляду та нагадування усім, який чудовий, яскравий та прекрасний світ навколо нас.

Актив
ДУГО «DOM»

«Квітухий оберіг захисникам»

До Дня захисника України активісти учнівського самоврядування ДЮГО «ДОМ» провели арт-акцію та разом із малюками 2-В класу виготовили «квітухий» оберіг для українських військових, які перебувають на Сході. Другокласники разом із своїм учителем Наталею Олексівною та педагогом-організатором власноруч виготовили український віночок та разом з учнями старших класів підписали та прикріпили до нього стрічки із привітаннями та найкращими побажаннями до свята захисникам України. У заході взяли участь Панченко Станіслав та Коба Микита – колишні учні школи, а нині кадети Державної гімназії-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою «Кадетський корпус».

«Квітухий оберіг» виготовлено та передано українським військовим у рамках районної благодійної акції «Від теплої руки дитини захисникам моєї України» на звітно-виборчій конференції Асоціації дитячо-юнацьких організацій Шевченківського району «Лідер XXI».

Актив
ДЮГО «ДОМ»

«Школа Успіху» – наш успіх!

Коли чогось прагнеш, намагаєшся постійно вчитися, розвиватися та самовдосконалюватися, саме тоді у житті трапляються цікаві речі. Однією з таких подій стала можливість для наших лідерок, журналісток «Перемешки» Анастасії Нечитайло та Поліни Гончарової відвідати локальну «Школу успіху» (ЛШУ) під час осінніх канікул. ЛШУ – освітній проект для соціально-активних підлітків, покликаний дати знання та навички XXI століття та допомагати розкрити свій потенціал, відкрити власне «Я». Створена Школа успіху Klitchko Foundation як проект неформальної освіти. А ось, що про нього розповідає Поліна, одна з учасниць: «Ментори школи надихнули нас та замотивували не сидіти, а завжди боротися-боротися за свою мрію. Ми опрацювали цікаві та актуальні для підлітків теми. І все це у дружньому колективі однодумців. Якщо у вас буде можливість взяти участь у Школі Успіху – «хапайте її за хвіст!»

Авторське право і авторське «ліво»

Щоб зрозуміти цю статтю, уявіть ситуацію: ви, недосипаючи, недоїдаючи, витративши купу часу на пошук інформації, досліджень, зробили неперевершений проект з хімії, відправили його однокласнику і отримали чергову порцію захоплених «вау!», «супер!», «круто!». З чистим сумлінням і почуттям виконаного обов'язку ви лягаєте спати. А наступного дня цей однокласник демонструє ваш проект як власний та одержує 12! Неприємно, правда? Плагіат – одне з найпоширеніших правопорушень у сучасному світі, а з цієї статті ви дізнаєтесь, що потрібно робити, щоб не стати частиною цієї злочинної машини.

Ваші знання – ваш капітал, намагайтеся захистити свою інтелектуальну власність і не вдаватися до плагіату. Плагіат – це крадіжка інтелектуальної власності: копіювання чужої роботи, використання матеріалів або прямих цитат без вказівки авторства, компіляція (від латинського *compro* – грабу, праця побудована на використанні інших творів або їх поєднання), списування чужих письмових робіт і т.п.

Чому плагіат – це погано? Головна причина – протизаконність. За порушення авторського права в Україні передбачена виплата моральної компенсації. Є й моральна сторона питання – відмова від плагіату – це розвиток власних навичок, отримання нових знань і прояв поваги до автора. Але тут уже кожен вирішує для себе сам.

Щоб уникнути правопорушень, потрібно завжди посилається на джерело інформації, правильно використовувати цитати для підтвердження своїх аргументів, висловлювати саме свою думку та знайти свій стиль написання робіт.

Кожен з нас може стати більш самостійним і розумним, якщо буде знати про авторське право і дотримуватись його. У підтримку руху saiup.org.ua

Вивчав питання Андрій Конев, 9-А клас

Інфографіка з сайту saiup.org.ua

#ЩОДОКОЛЕКТИВУ

Для маленького introduction хочу розповісти вам свою історію, яка стала причиною написання статті. Протягом дев'яти років я навчалась в одному класі, а у десятому перейшла в паралельний. Про що ж піде мова, спитаєте ви? У кожної людини є страх перед невідомим. Для мене цим «невідомим» став новий десятий клас. Мене дуже хвилювало, як стати частиною цього товариства. Тож, якщо ти теж став «новеньким» або тобі цікава тема адаптації в новому колективі – продовжуй читати!

Один з компонентів успіху – перше враження. Кажуть, що воно складається лише за 7 секунд! Я спитала у своїх однокласників, яке в них було перше враження про мене. І ось відповіді:

Валерія: «Я дуже зраділа, коли дізналася, що ти будеш навчатися в нашому класі!»

Даніїл: «Особисто для мене, ти здалась дуже відкритою та товариською. Серйозно ставилася до навчання, в цілому, гарне перше враження»

Данило: «На перший погляд можна було сказати, що ти дуже добра, товариська та класна!»

Але не все виявилось таким безхмарним!

Дмитро: «Чесно кажучи, я був налаштований скептично. Все, що я знав про тебе, що ти – відмінниця. Існує стереотип: ті, хто гарно навчаються, мають високу думку про себе. Тож моє перше враження нескладно пояснити».

Анна: «Я думала, що ти дуже непривітна і поводишся зверхньо. Чесно, я не хотіла з тобою спілкуватись».

Ой-ой-ой! Здається, гарне перше враження вдалось справити не на всіх! Але це не біда – я користувалася кількома правилами, які допомогли мені адаптуватись у новому колективі й знайти спільну мову майже з усіма однокласниками, а це понад 30 учнів! Перевіривши ці правила на власному досвіді, ділюся ними з вами:

✓ Заряджай!

Спілкування – це обмін енергією, думками, досвідом. Люди люблять отримувати позитив від інших і «шейрити» свій. Повірте, навіть, на перший погляд, відлюдькувата особа вміє посміхатись!

✓ Конект

Взаємодій! Не бійся починати діалог, шукати спільне! Також є маленький, але діючий лайфхак: дивись в очі. Спочатку це викликає дискомфорт та деяку зніяковілість. Проте, коли ти дивишся в очі (без фанатизму!), співрозмовник розуміє, що він цікавий, його слухають і розуміють.

✓ Не бійся висловлювати свою думку та проявляти індивідуальність

Бути частиною колективу – не означає бути «сірою» масою! Ти стаєш деталлю в новому механізмі! Кожна людина є несхожою на будь-яку іншу. Покажи це – не бійся! Ти презентуєш себе, а не того, кого хочуть бачити інші!

✓ «Не 100\$»

Будь готовим до того, що ти не зможеш усім сподобатись – адже кожен з нас – не купюра в 100\$! Заздрісники і недобррозичливіці знайдуться завжди, треба не звертати на них увагу – вони не варті нервів і сліз!

Ось такі невеличкі поради. Вони дієві! Бо зараз мої однокласники, на яких я справила непогане перше враження, думають так:

Валерія: «Моя думка про тебе не змінилася!»

Даніїл: «За два місяці моя думка, що склалася під час першого знайомства, залишилася такою самою! Ти достатньо активно влилася до нашого колективу, показала, що ти та людина, на яку можна покластися».

Данило: «Через те, що ми часто спілкувались, ми дуже здружилися. З тобою цікаво вести розмови на будь-які теми!»

Та, я гадаю, вас цікавить думка й тих, кому я не сподобалася з першого погляду:

Дмитро: «Міф про зверхніх відмінників був успішно розвінчаний! Після нашого спілкування під час підготовки до «Що? Де? Коли?» залишилися тільки приємні емоції!»

Анна: «Я дуже рада, що ми вийшли за межі першого враження і змогли знайти спільну мову. Зовнішність доволі оманлива! Я рада, що ми познайомились ближче і стали справжніми подругами!»

Мені, щоб відчутти себе «своєю» у новому колективі, знадобився тиждень. Я вважаю, що це доволі швидко. Сподіваюсь, моя стаття стане у нагоді і тепер ви відчуватимете менше дискомфорту, якщо потрапите в нове оточення!

Вже не новенька
Анастасія Нечитайло,
10-Б клас

Прості істини ✓

«Вітаємо вас, пані та панове, десятий клас!»

«Що взагалі відбувається?» – мабуть, це питання ставить собі кожен десятикласник. Так сталося й зі мною. Ти йдеш до десятого класу, сповнений надій, але жорстока реальність дає про себе знати вже на першому тижні навчання. А яка я була щаслива після ДПА! Не передати словами! Впевнена, що далі чекає рік, коли можна гуляти зранку до ночі, співати серенади на уроках та танцювати через відсутність екзаменів. Але дійсність, на жаль, зовсім інша. День звичайного десятикласника виглядає як суцільне навчання з короткими паузами для їжі. А що з домашнім завданням... Казка! Я сиджу перед тією купою завдань та мрію, щоб раптом зупинився час. Але незважаючи на «мінуси», десятий клас загалом – це круто!

Ти йдеш шкільним коридором, немов пливеш, повітря розвіває волосся, поряд такі ж круті друзі, перед вами розступаються молодші учні, і ти відчуваєш себе справжньою голлівудською суперзіркою. У ідальні один твій погляд здатен розчинити чергу та звільнити стіл. Та-а-ак, авторитет десятикласників – це не іграшки, скажу я вам! А що буде в одинадцятому класі, я зараз навіть не можу уявити. Та для цього доведеться багато попрацювати: усе встигати, бути попереду та, як то кажуть, «тримати марку». Спочатку ти працюєш на свій авторитет, а потім він працює на тебе. Та коли це відбудеться, ми нарешті почуємо: «Вітаємо вас, пані та панове, одинадцятий клас!»

Поліна Гончарова,
голова ДЮГО «DOM»,
10-Б клас

Харків Online ✓

Новий харьковский рай

Я вважаю, що Харків – кращий місто для проживання в Україні! В ньому є все, що потрібно для щастя: навчальні заклади, кафе, сквери, сади, торговельно-розважальні центри і просто класні місця.

А з парками харківчанам взагалі дуже пощало. Мені б хотілося розповісти про одне з найкрасивіших в Україні, як я вважаю, парків – імені Тараса Шевченка. Багато хто пам'ятає з невеликим кількістю кафе, фонтанів, зоопарком і дельфінарієм, ну і, звичайно ж, знаменитим пам'ятником великому українському Кобзарю Тарасу Шевченку. Сьогодні він перетворився! Став повністю іншим. І, якщо ви як-небудь чином там ще не були, обов'язково їдьте! В парку продовжуються реставраційні роботи. В першу чергу, мене він приваблює багатим зеленим простором: дерева, кустарники, квіти, газони. Є навіть «зелений» лабіринт з рослин. Його прикрашає чудова арка, яка є чудовою фотозонами. Ще одна моя улюблена деталь парку – це фонтани. Їх тут достатньо багато, і вони виглядають дуже естетично. Вечером, коли темніє, вони так красиво підсвічуються, що неможливо відвести погляд.

Правда, мне не всё нравится, если быть до конца откровенной. В одном из прудов обитают два черных лебедя. Считаю, что это было лишним, потому что птицы ежедневно испытывают большой стресс: посетители постоянно их фотографируют, пытаются накормить, а им даже негде укрыться от назойливости людей. И, в конце концов, это же парк, а не зоопарк!

Еще меня разочаровал фонтан с обезьянами. Он представляет собой каскад с подсветкой, тринадцатью фигурами обезьян, которые поют и играют на музыкальных инструментах. Я считаю, что вокруг него подняли много шума, а на деле он не оправдал ожидания горожан. Слишком много бетона и неуклюжие фигуры обезьян двигаются, будто роботы, и совершенно не вписываются в общий образ парка. Да и некрасивые они, эти обезьяны!

Но в целом, парк мне очень нравится, он имеет гораздо больше положительных сторон, чем недочетов. В нем красиво и уютно в любое время года. Он всегда открыт для чудесной прогулки в любой компании: с семьей, с друзьями или с любимым человеком. Желаю вам побывать в парке Шевченко, чтобы в очередной раз убедиться, что Харьков – лучший город Земли!

Фото Елены Вовк,
Анастасии Тилошенко,
с сайта www.objectiv-tr

Настоящая харьковчанка
Анастасия Тилошенко,
9-В класс

Харьков – город грёз... (дневник инопланетянина)

Антропоморфное существо, владеющее умением видеть и чувствовать красоту, изучающее планеты нашей Галактики, летел на своём звездолёте и из-за неполадок был вынужден направить курс на ближайшую планету, которой оказалась Земля. Для того, чтобы его изыскания не потерялись в космическом пространстве, он вёл дневник.

День первый.

Потерпел крушение. Перезагрузка... Я на Земле. Ночь. Город... Улицы заполняет лунный свет, а с неба сквозь толщу воздушного пространства смотрят холодные глаза звезд. Город же начинает вслух размышлять о вечном, это размышление похоже на бормотание умудрённого и уставшего от жизненных невзгод старика, сотканное из гула крыш, из шелеста деревьев, из шипения колёс машин, которые мчатся по дорогам. Это бормотание нарушает только тихая музыка, льющаяся отовсюду. То ли это где-то праздник, то ли это звуки, доносящиеся из ночного кафе, то ли это призрачные руки играют на струнах лунного света. Город залит миллионным огнём всех цветов радуги.

Сверкает, мигает, переливается!

Но вот ночь заканчивается, ночная хозяйка – луна медленно скрывается за крышами домов, звезды закрывают свои глаза.

Ну что ж, завтра начну своё путешествие по незнакомому, но уже настолько завораживающему мегаполису, что только и думаю: «Скорей бы утро!» Ведь в моём распоряжении только три дня, и мне надо будет возвращаться.

второй.

Вошёл в состояние прозрачности.

Люди идут по городу, они не чувствуют и не видят его сути, поскольку погружены в дела, заботы. Но я верю: в их сердцах хранятся самые лучшие чувства: любовь, преданность, отвага, чистота помыслов и деяний, а также самое главное — чувство долга и ответственности.

Меня удивляют широкие шумные магистрали с потоком машин в четыре ряда, постоянно звенят трамваи, торопятся автобусы, троллейбусы, проспекты очень нервничают, когда отказывает один из светофоров (а их много, они мигают зелёным, красным, жёлтым светом).

Вот маленькие уютные старенькие домики на тихих тенистых улочках. Понимаю: у каждой улицы, как и у человека, свое лицо, свои проблемы, свое дыхание.

Все здания необычны, не похожи друг на друга. На них есть колонны, лепные детали, мемориальные доски, карнизы, фронтоны, балюстрады, консоли, барельефы. Величаво стоят, красуясь, стройные высоты.

Устал. Разве можно обойти этот красивейший город за один день!? Я понял, что он умеет порадовать, удивить, взбудоражить – значит в нём, много интересных, необычных, живописных мест. Оказывается, есть и такое наслаждение – брести по пустым улицам наугад, не зная пути. Чужой, непонятный город. Чужая, непонятная жизнь. Зато настоящая. Самая что ни на есть.

День третий.

Иду в центр города по улице, читаю: «Сумская». И понимаю, что красоту архитектуры мегаполиса, атмосферу и настроения можно почувствовать именно здесь. А вот и её начало – это старый город, здесь же находится площадь Конституции, знаменитый Градусник, скрипач на крыше. Поражает красотой Зеркальная струя, удивляет величием памятник Тарасу Шевченко, А вот и ХНАТОБ. Я вижу, как он радушно открывает свои двери зрителям. Судя по афишам, репертуар театра постоянно меняется. На улице также много магазинов, банков и просто красивых домов, в которых живут люди.

Думаю: «Какие счастливые жители этого города! Изю дня в день они идут по его улицам, наслаждаются его красотой, вдыхают воздух, который пропитан историей, вносят в него свои чувства и ощущения, свою любовь. Ритм их сердец сливается с ритмом города. А значит, я уверен, у этого города есть прекрасное будущее!

Однако, пора... А так не хочется улетать!

Отправляюсь в планетарий, в этот особый, волшебный астрономический центр, необычный театр, в котором выступают Солнце, звезды, планеты, галактики, кометы. Вот здесь мне и помогут. В каком я был городе!? Читаю выложенное цветами: "I love Kharkiv". Понимаю: я провёл необыкновенные три дня в Харькове.

«Любовь к тому или иному городу обусловлена чувствами, которые в нем пришлось испытать, а не самим городом». И я понимаю: город – это высокая концентрация впечатлений. Всего сразу. Сильного, слабого, радостного и печального – таким мощным потоком, что просто захлёбываешься. Один из самых простых способов любить город, в котором живешь, – время от времени смотреть на него глазами чужака.

Вот и посмотрите на него моими глазами!

Посвятила своё произведение
Харькову
Ксения Павлова, 11-Б класс

Цікавинки ✓

Мое улюблене печиво

Що ми, школярі, зазвичай беремо з собою для перекусу, коли зголодніємо? Смачне, солодке і похватне? Ну, звичайно ж, печиво! Історія печива починається в VII столітті в Персії. Найперше печиво було пісочним, з рисової муки. Заготовки з тіста спочатку випікали, а потім сушили в печі при зниженій температурі. Ці сухарі були не дуже принадні, оскільки практично їх готували лише з води і борошна.

Що являє із себе печиво сьогодні? Воно може бути продуктом харчування масового призначення, легкою закускою, делікатесним виробом, дієтичним продуктом, дитячим харчуванням, кормом для кішок і собак; воно може бути з добавками шоколаду, крему і т. д., тобто практично бути тістечком як кондитерським виробом.

Слово «печиво» пішло від голландського слова «куки», що означає пиріжок або малий. У різних країнах світу ці солодощі мають різні назви, наприклад, в Австралії й Англії називають «бісквіт», для іспанців – це «галети», в італійців декілька назв: «біскотті», «амаретті», для німців – «різдвяне печиво» або знаменитий «кекс».

Печиво розрізняють за складом тіста, формою, начинкою, наявністю глазурі. За довге існування цього продукту було придумано велику кількість всіляких видів і рецептів, які постійно розширюються і модернізуються. А ось цікаві факти про печиво:

✓ найбільше пісочне полуничне печиво приготуване 19 лютого 1999 року в Америці. Діаметр ласощів склав 76,82 кв.м, вага досягла 3687 кг! Цей виріб прикрасили 617 кг збитих вершків і 1812 кг полуниці;

✓ найнезвичайніше печиво готують на Гаїті, у його складі традиційно присутні такі важливі інгредієнти, як: звичайна грязь, обрізані овочі та сіль. Ці дивні ласощі смажаться на дахах будинків на сонці.

Справжня ласунка
Марина Чаплига, 6-А клас
Узято з просторів Інтернету
фото з сайту 1000.мени

Нам 4 роки! Ростемо :)

Нарешті нам виповнилося 4 роки! Це багато чи мало? Складне питання! Що вміє людина у чотири роки? Чотири роки — вік, коли дитина начебто вже і подорослішала, але, все-таки, ще маленька. У чотири роки фізична активність дитини трохи згасає, поступаючись місцем посидючості та здатності зосереджуватися на якомусь одному занятті. Кажуть, що й спілкування у цьому віці стає набагато цікавішим: з'являються нові друзі і разом діти придумують ігри настільки незвичайні й захоплюючі, що час пролітає непомітно. Точнісінько як у нас на святі Дня народження!

З одного боку, ми дуже згуртовані, а з іншого — радо зустрічаємо у своєму колективі нових друзів! Незважаючи на те, що нам від 11 до 16 років, ми завжди знаходимо спільні теми для розмов, граємо в одні й ті ж ігри та й взагалі не дуже помічаємо різницю у віці. Ми справді стали більш посидючі, можемо годинами грати в улюблені ігри, серед яких «Аліас» і «Корова». Щодо написання статей, то нас вже цікавлять серйозні й проблемні питання та теми. Ми замислюємося над взаєминами батьків та дітей, над питаннями здорового способу життя, розмірковуємо щодо нашого майбутнього: яке воно буде і ким ми станемо вже за декілька років! Упевнені, що рано чи пізно ми отримаємо відповіді на ці та інші запитання. А поки що радіємо та насолоджуємося спілкуванням у колі однодумців та друзів редакції газети «Перемешка».

Що цікаве взяли з сайту kidbook.com.ua
Фото Олени Вовк

Ми на сайті школи

Редакція
вдячна за допомогу
у підготовці випуску
вчителям:
Ободовській З.І.,
Д'яченко В.С.,
Лохматовій Н.Е.

«Перемешка» запрошує
до співпраці всіх охочих!
Давно мріяв спробувати себе
у шкільній журналістиці?
Не вагайся — приходь до нас!
З нами кожен зможе реалізувати
сові можливості!
Редакція очікує на журналістів,
фотографів, коректора.

Редакційна колегія
Генеральний директор: Вовк О.О.
Головний редактор:
Нечитайло Анастасія, 10-Б
Журналісти: Лузан Поліна,
Гончарова Поліна, 10-Б,
Тимошенко Анастасія, 9-В,
Конев Андрій, 9-А,
Чаплина Марина, 6-А,
Фоворова Аглая, 6-А
Коректори:
Вовк Олена, Лохматова Наталя
Дизайн, оформлення, верстка:
Jitter(ASR)